

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Metastasio, Pietro.; [Pietro Metastasio] ; [oversat af Frederik Anton Friis] ; [Musiken af Franc. Uttini].
Titel Title:	<u>Zenobia dramma per musica da rappresentarsi nel regio teatro danese =; Zenobia, et Synge-Spil, at opføres paa Den kongelige Danske Skueplads</u>
Alternativ titel Alternative title:	Zenobia, et Synge-Spil, at opføres paa Den kongelige Danske Skueplads.
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : L. N. Svare, 1770
Fysiske størrelse Physical extent:	87 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

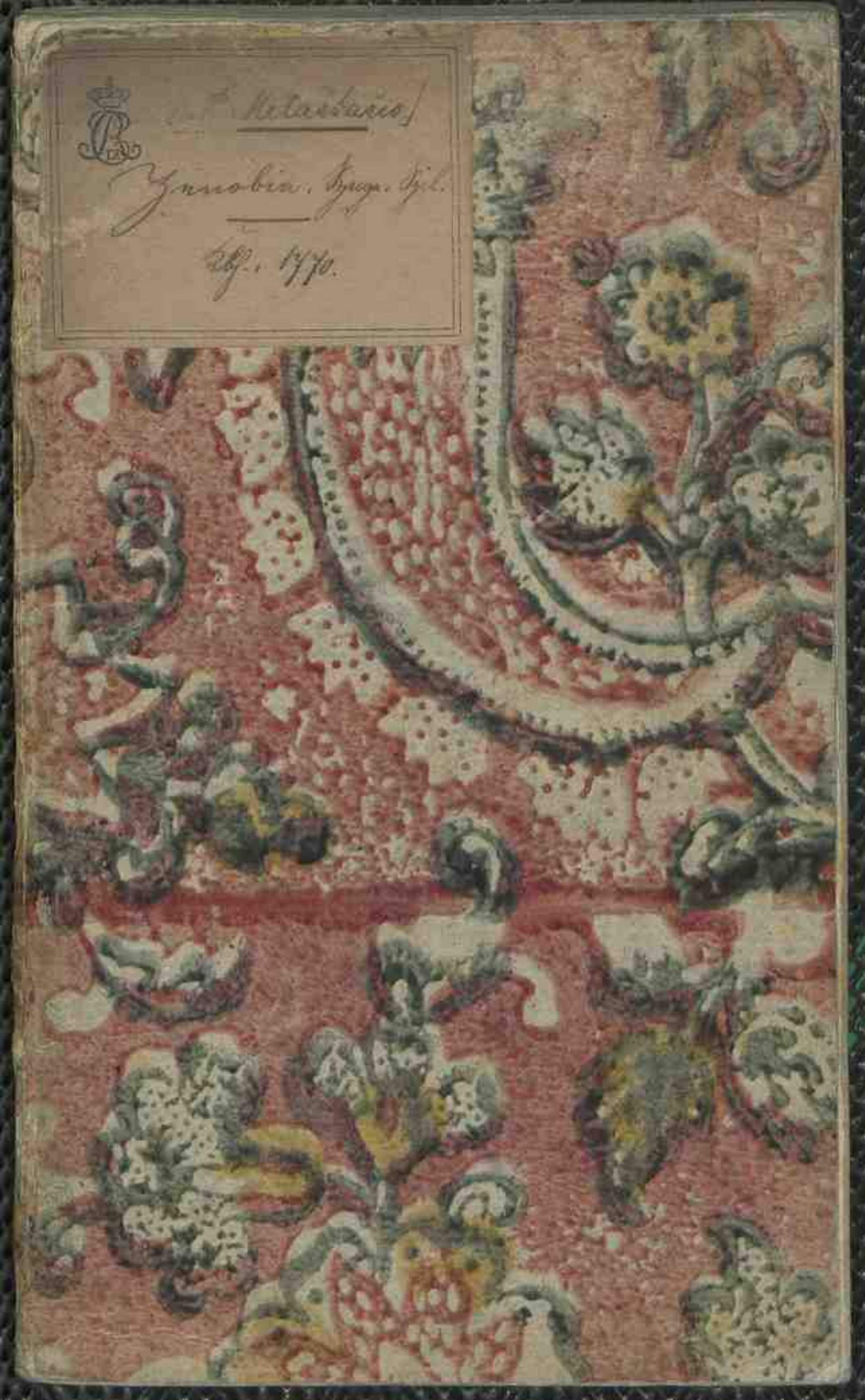

Metastasio

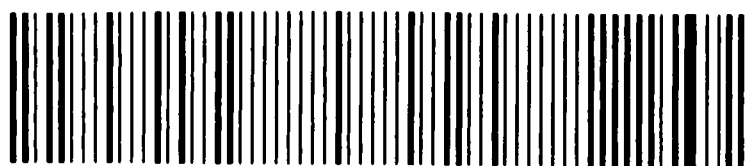
Giulio, Inge. Fil.

1770.

56. - 369

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02310 4

+ REX

ZENOBIA,

DRAMMA PER MUSICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO DANESE.

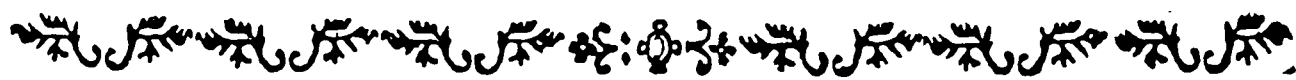
ZENOBIA,

et Synge-Spil,

at opføres

paa

Den Kongelige Danske Stueplads.

Kiøbenhavn, 1770.

Trykt hos E. N. Svarre, boende i Skindergaden.

ATTORI.

ZENOBIA, Principessa d'Armenia, moglie di
RADAMISTO.

La Signora **TERESA TORRE**.

TIRIDATE, Principe Parto, amante di **ZENOBIA**.

La Signora **TERESA COPPOLA LIONE**.

RADAMISTO, Principe d'Iberia.

Il Signor **MICHEL ANGELO POTENZA**.

EGLE, Pastorella, che poi si scopre sorella di **ZENOBIA**.

La Signora **GIOVANNA LAZZARI**.

MITRANE, Confidente di **TIRIDATE**.

Il Signor **FRANCESCO SIMONINI**.

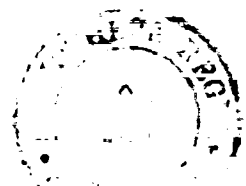
ZOPIRO, falso amico di **RADAMISTO**, ed amante di
ZENOBIA.

Il Signor **JENS MUSTED**.

Compare
di

Seguaci di **ZOPIRO**.

Nobili, e)
Soldati } con **TIRIDATE**.

AR-

Personerne.

ZENOBIA, Prinsesse af Armenien, RADAMISTO's
Gemahlinde.

Hr. TERESA TORRE.

TIRIDATE, en Parthisk Prins, ZENOBIE's Elsker.

Mad. TERESA COPPOLA LIONE.

RADAMISTO, en Iberisk Prins.

Hr. MICHEL ANGELO POTENZA.

EGLE, en Hyrdinde, som siden findes at være
ZENOBIE's Søster.

Hr. GIOVANNA LAZZARI.

MITRANE, TIRIDATE's Fortrolige.

Hr. FRANCESCO SIMONINI.

ZOPIRO, RADAMISTO's troløse Ven, og ZENOBIE's
Elsker.

Hr. JENS MUSTED.

Stumme Personer:

ZOPIRO's Følge.

Adelsmænd og)

Soldater

) med TIRIDATE.

ARGOMENTO.

La virtuosa Zenobia, figliuola di Mitridate, Rè d'Armenia, amò lungamente il Principe Tiridate, fratello del Rè de' Parti; ma a dispetto di questo suo tenerissimo amore, obbligata da un commando paterno, divenne secretamente sposa di Radamisto, figliuolo di Farasmane, Rè d'Iberia. Gran pruova della virtù di Zenobia fù questa ubbidienza di figlia; ma ne diede maggiori la sua fedeltà di consorte.

Ucciso poco dopo le occulte nozze il Rè Mitridate, ne fù creduto reo Radamisto: e benchè il tradimento, e l'impostura venisse da Farasmane, padre, ma nemico di lui, fù costretto a salvarsi fuggendo dalle furie de' sollevati Armeni. Abbandonato da tutti, non ebbe altro compagno nella sventura

Indhold.

Den dydige Zenobia, en Datter af Mitridate, Konge i Armenien, havde i lang Tid elsket Prins Tiridate, de Parthers Konges Broder; men, naaet denne hendes inderlige Kiærlighed, maatte hun efter hendes Faders Befalning hemmeligen gifte sig med Niramisto, en Søn af Kong Farasmane i Iberien. Et stort Bevis paa Zenobias Dyd var denne hendes Lydighed som Datter, men endnu langt større Prøver derpaa, gav hendes Trofasthed som Gemahlinde. Da Kong Mitridate strax efter dette hemmelige Bllager blev myrdet, trode man Niramisto skyldig i denne Misgjerning, og omendkiønt saavel Forræderiet, som Beskyldningen kom fra Farasmane, hans Fader, men tillige hans Fiende, blev han dog nød til ved Flugten at redde sig fra de opridsede Armenters Raseri; Forladt af alle, havde han ingen som fulgte ham i hans Modgang uden hans tro og bestandige Gemahlinde; intet kunde bevæge hende til at forlade ham, men da hun, kommen til den Flod Arasse, ikke længer kunde udstaa den ilende Fluats Besværligheder, saae hun sig bragt til den be-

tura che la costante sua sposa. Volle questa risolutamente seguirlo; ma non resistendo poi al dilagio del lungo, e precipitoso corso, giunta sù le rive dell'Araffe, si ridusse all'estremità di pregare il consorte che l'uccidesse, pria che lasciarla in preda de' vicini persecutori. Era frà queste angustie l'infelice Principe, quando vide comparir da lontano le insegne di Tiridate, il quale ignorando il segreto Imeneo di Zenobia, veniva con la sicura speranza di conseguirla. Le riconobbe Radamisto, ed invaso in un tratto dalle furie di gelosia, sua dominante passione, snudò il ferro, e disperatamente trafisse la consorte, e se stesso, egualmente incapace di soffrirla nelle braccia del suo Rivale, che di sopravvivere a lei. Indeboliti dalla natural repugnanza, non furono i colpi mortali, caddero bensì semivivi entrambi, uno fù le rive, l'altra nell'acque dell'Araffe. Egli ravvolto frà cespugli di quelle, deluse le ricerche de' persecutori, e fù poi da mano amica assistito: ella, trasportata dalla corrente del
fiu-

drøvelige Yderlighed at bede sin Gemahl
at dræbe hende heller end lade hende blive et
Dov for deres ellangtborttrærende Forfølge-
re. I saa uheldig en Tilstand var denne
ulykksalige Prins, da han langt fra saae Tri-
date's Fahner at anrykke, hvilken, uviden-
de om Zenobia's hemmelige Formæling, kom
i det faste Haab at faa hende til Gemahlinde.
Radamisto kiente dem igjen, og i samme Øie-
blik antænt af en rasende Jaloufie, hans her-
skende Sind's Bevægelse, trak han sin Kaar-
de, og i Fortvivlelse stødte den sin Gemahlin-
de og sig selv i Brøstet: ligesaa lidet i stand
til at taale hende i hans Medbellers Arme,
som til at overlære hende, Sværdene ved
den naturlige Modbydelighed bleve Stødene
ikke dødelige, dog falt de begge livløse, hun
i Floden Krasse, og han ved dens Bred.
Stuult imellem de ved Flodens Bred væren-
de Buske, undgik han sine Forfølgeres Ef-
tersøgning, og blev siden ved velsindets Folks
Hielp bragt til sig selv igjen: hun, bortført
af Strømmen, blev seet og reddet af en med-
lidende Hyrdinde, som drog hende paa Land,
førte hende til sin Hytte, og med egen Haand
lægte hende.

Her begynder Hændingen af Synge-
spillet, hvori de skinnende Prøver paa Zino-
bia's Trostid imod hendes Gemahl røre end-
og den af Zenobia forladte Tiridate selv i saa

fiume fù scoperta, e salvata da pietosa Pastorella, che la trasse alla sponda, la condusse alla sua capanna, e la curò di sua mano.

Quindi comincia l'azione del Dramma, in cui le illustri prove della fedeltà di Zenobia verso il Conforte sorprendono a tal segno lo stesso abbandonato Tiridate, che trasportato questi da una gloriosa emulazione di virtù, quando potrebbe farsi possessor di lei, opprimere Radamisto, ed occupare il Regno d'Armenia; rende ad essa lo Sposo, la libertà al Rivale, e ristabilisce entrambi generosamente su'l Trono.

høi en Grad, at han, indtaget af en ædel
Attraa at ligne hende i Dyd, da han kunde
bemægtige sig hende, undertrykke Radami-
sto, og erobre det Armenianske Rige, af
Uedelmødighed giver hende hendes Gemahl,
sin Medbøller hans Frihed, og indsætter dem
begge igien paa Armeniens Throne.

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

*Cupa, ed oscura valle per le foltissime
piante che le sovrastano.*

Radamisto dormendo sopra un sasso, e Zopiro, che attentamente l'osserva.

Zo. **N**ò, non m'inganno: è Radamisto. Oh come
Secondano le stelle
Le mie ricerche. Ormai non si trascuri
Della sorte il favor. Mora. L'impone
L'istesso padre suo. Servo in un punto
Al mio sdegno, e al mio Rè.

*in atto di snu-
dar la spada.
sognando.*

Ra. Lasciami in pace.

Zo. Si desta. Ah forte ingrata!
Fingiam.

Ra. Lasciami in pace, ombra onorata. *si desta.*

Zo. Numi! *fingendo non averlo veduto.*

Ra. Stelle, che miro!

Zo. Radamisto!

Ra. Zopiro! e qual sventura

si leva.

Frà

Første Act.

Første Scene.

En formedelst demange omkringstaaende Træers Skygge mørk Dal.

Kadamisto, sovende paa en Steen; og Zopiro, som nøie betrakter ham.

Zo. Nei! jeg bedrager mig ikke; det er Kadamisto. Oh! hvorvel lader Himlen ikke min Eftersøgning lykkes!

Nu maa denne gunstige Leilighed ikke forsømmes. Han skal døe! hans egen Fader befaler det. Jeg adlyder paa engang Mit Had og min Konge.

han vil trække
Kaarden.

Ka. Lad mig i Fred! i søvne.

Zo. Han vaagner! af, unilde Skæbne! Man maa forstille sig.

Ka. Lad mig i Fred, ærede Skygge! han vaagner.

Zo. O Guder! han stiller sig an som han ikke har seet ham.

Ka. Himmel, hvad seer jeg!

Zo. Kadamisto!

Ka. Zopiro! han reiser sig.

Hvad

Frà quest'orridi fassi
Quasi incogniti al sol'guida i tuoi passi?

Zo. Dell'empio Farasmâne
Fuggo il furor.

Ra. Non l'oltraggiar. Rammenta
Ch'è tuo Rè, ch'è mio padre. E di qual fallo
Ti vuol punir?

Zo. D'esserti amico.

Ra. E'giusto:
Tutti abborrir mi denno. Jo lo confesso,
Son l'orror de'viventi, e di me stesso.

Zo. Jo sò che tutta
Sollevata è l'Armenia, e che ti crede
Uccisor del suo Rè: che di Zenobia ...

Ra. Oh Dio! con questo nome
L'anima mi trafiggi.

Zo. Oh Ciel! tu piangi!
La perdesti? dov'è? Parla: qual fato
Si bei nodi à divisi?

Ra. Ah Zopiro, ella è morta, ed io l'uccisi.

Zo. Giusti Numi, che sento! e come ...

Ra. Ascolta.
Da' sollevati Armeni
Creduto traditor, fai già che astretto
Fui poc'anzi a fuggir. Lungo l'Arafse
Presi il camin, La mia Zenobia (Oh troppo

Vir-

Hvad Banheld fører dig imellem disse fæle
Klipper,

Hvor man neppe seer. Dagens Lys?

So. Jeg flyvter

For den grimme Farasmane's Brede.

Ka. Kornærm ham ikke. Betænk:

At han er din Konge: at han er min Fader.

Men for hvad Forseelse vil han straffe dig?

So. Fordi jeg er din Ven.

Ka. Han har ret: Hele Verden bør hade mig.

Jeg er værd, jeg tilstaar det, at alle Mennesker
Skal have ligesaa stor Afsky for mig, som jeg
har selv.

So. Jeg veed, at hele Armenien er i Oprør,
At den troer dig at være sin Konges Bane-
mand,

At Zenobia . . .

Ka. Af! Det skær mig i mit Hjerte
At høre hendes Navn.

So. O Himmel! Du græder!

Har du mist hende? Hvor er hun? Tal:

Hvad Hændelse har opløst saa færligt et
Bånd?

Ka. Af, Zopiro! hun er død, og jeg har dræbt
hende.

So. Retferdige Guder, hvad hører jeg! og hvore-
ledes . . .

Ka. Hør:

Du veed allerede, at jeg,

Af de oprørte Armenier bestyrt for Forræderie,
For kort siden blev nød til at flygte.

Jeg tog Veien langs med Arasse. Min Zen-
obia

Virtuosa consorte) ad ogni costo
 Volle meco venir; ma poi del lungo
 Precipitoso corso
 Al disagio non ralle; oppressa, e stanca
 Già tardi mi seguia! quando (Ah Zopiro,
 Ecco il punto fatal!) quando mi vidi
 Del Parto Tiridate
 A fronte comparir le note insegne.
 Non fui più mio. Mi rammentai gli amori
 Di Zenobia, e di lui: lei mi dipinse
 Frà le braccia al rival; fremmo, e già perdo
 Ogn'uso di ragion ...

Zo. E che facesti?

Ra. Impetuoso, infano
 Stringo l'acciar. Della consorte in petto
 L'immergo, indi nel mio. Di vita priva
 Nell'Arasse ella cadde, io sù la riva.

Zo. Principessa infelice!

Ra. Sò che aprir deggio il varco
 A quest'anima rea; ma pria vorrei
 Trovar l'amata spoglia
 Darle tomba, e morir. Andiamo, amico;
 Andiamo a ricercar *incamminandosi.*

Zo. Ferma, che dici?
 Circondano i nemici ogni contorno
 E il tentaresti in van. Da questo loco

Non

(O alt for dydige Gemahlinde!)
 Bilde ingeniunde frastaa sit Forsæt at følge
 mig;

Men omfider kunde hun ikke længer
 Udstaa den ilende Flugts Besværligheder;
 Nat og træet fulgte hun mig allerede langsomt;
 da jeg

(Alf Zopiro, dette er det uhyksalige Dieblif!)

Da jeg saae for mig

Den Parthiske Tiridate's bekiente Fahner.

Jeg var ikke længer Herre af mig selv:

Jeg erindrede mig hans og Zenobia's Kiærlighed:

Jeg forestillede mig hende i min Medbellers
 Arme.

Jeg snyser, og ganske betaget min Fornufts
 Brug . . .

So. Og hvad gjorde Du?

Ka. Forvildet og rasende trækker jeg min Kaarde.

Jeg stoder den i min Gemahlinde's Bryst, og
 og siden i mit.

Hun faldt død i Gloden Arasse,

Og jeg paa dens Bred.

So. Uhyksalige Prinsesse!

Ka. Jeg veed, at jeg efter denne strafværdige Gier-
 ning ikke bør leve:

Men jeg ønskede først at finde

Min elskede Zenobia døde Legeme;

Begrave det, og døe. Lad os gaa, min Ven;
 Lad os gaa at søge . . . han vil gaa.

So. Vi, hvad er det Du siger?

Gienderne omringe alle Stæderne heromkring;
 Og du vil gjøre dig forgæves Umag.

Gaa

Non dilungarti; io tornerò. Frattanto
Modera il tuo dolor, pensa a te stesso.
Quel volto obblia, non rammentar quel nome.

Ra. Oh Dio, Zopiro, il vorrei far; ma come?
Oh almen, qualor si perde
Parte del 'cor sì cara,
La rimembranza amara
Se ne perdesse ancor. *parte.*

SCENA SECONDA.

Zopiro solo.

Oh Zenobia! oh infelici
Mie perdute speranze! avrai, tiranno,
Avrai la tua mercè. Co'miei seguaci
Quindi non lungi ascosi, a trucidarti
Di volo io tornerò. Quel core almeno,
Quell'empio cor ti svellei dal seno.

Cada l'indegno, e miri
Frà gli ultimi respiri
La man che lo svenò.
Mora: ne poi mi duole
Che a me tramonti il sole,
Se il giorno a lui mancò.

parte.

SCE-

Gaa ikke hersra ; jeg kommer strax tilbage.
 Brug imidlertid Naade i din Sorg, tænk paa
 Dig selv,

Forglem hendes Ansigt og hendes Navn.

Ka. O Himmel, jeg vilde, men hvordan skal jeg
 kunde gjøre det?

Kundegjendda, naar man taber
 Saa tier en Deel af sit Hierte,
 Den bedrøvelige Erindring om
 samme
 Lidsige tabes. han gaar

Anden Scene.

Zopiro alene.

O Zenobia! O mit forsvundne Haab!
 Du skal faa, Tyran, Du skal faa din fortiente Løn!
 Jeg vil med mit Folge,
 Der ikke langt hersra ligger i Skjul,
 Strax komme igien for at myrde Dig. Dit Hierte;
 Dit onde Hierte skal jeg dog rive Dig ud af Brystet:
 Dette Uhyre falde, og kiende
 I sine sidste Aandedræt
 Den Haand, som dræber ham!
 Han døe! og siden skal jeg ikke for-
 tryde paa,
 At Solen gaar ned for mig,
 Naar Dagens Lys ei skinner for
 ham.

han gaar.

SCENA TERZA.

Vastissima campagna irrigata dal fiume Arasse, sparsa da un lato di capanne pastorali, dall'altro scopresi l'ingresso di rustica grotta tutto d'edera, e di pini ingombrata. Vedesi in lontano di là dal fiume la Real Città di Artassata con ponte che vi conduce e sù le rive opposte l'esercito Parto attendato.

Zenobia, ed Egle da una capanna.

Ze. Non tentar di seguirmi
Soffrir nol deggio, Egle amorosa. Jo vado
Fuggitiva raminga, e chi sa dove
Può guidarmi il destin? Facesti assai,
Basta, basta così. Presso al cadente
Padre te arresta il tuo dovere, e in traccia
Me del perduto sposo affretta il mio.
Facciamo entrambe il dover nostro. Addio!

Eg. E vuoi con tanto rischio andar in traccia
D'un barbaro consorte?

Ze. Ah! più rispetto
Per un Eroe ripieno
D'ogni real virtù.

Eg. Virtù reale,
Una sposa svenar?

Ze. In quello stato

Ra-

Tredie Scene.

En meget stor Mark, hvor den Flod
Arasse løber igiennem. Ved den ene
Side Hyrde-Hytter: ved den anden,
Indgangen til en af Gran- og Vedben-
de-Træer bestrygget Grotte. Paa den
anden Side af floden sees langt borte
den Kongelige Stad Artassata med
en Bro som fører dertil, og ved
floden den Parthiske Krigs-
Hers Leir.

Zenobia, og Egle, komnende ud af en Hytte.

Ze. Kiære Egle, følg mig ikke,
Jeg bør ikke tilstæde det.
Jeg gaar bort, landflygtig og omvankende,
Hvem veed hvor Skæbnen kan føre mig hen?
Du har vinst Kiærlighed nok imod mig: Lad
det blive derved.

Din Pligt er: at blive hos din gamle Fader:
Min: at opsoge min Gemahl.
Enhver af os opfylde sin. Farvel!

Eg. Og Du vil underkaste Dig saa mange Farlig-
heder

For at opsoge en barbarisk Gemahl?

Ze. Al! tal med mere Erbødighed
Om en Helt,
Begavet med alle Kongelige Dyder.

Eg. En Kongelig Dyd,
At dræbe sin Gemahl?

Ze. I den Tilstand

Radamisto non era
Più Radamisto. Jo giurerei che allora
Strinse l'armi omicide,
M'affalì, mi trafisse, e non mi vide.

Eg. Oh generosa. Ebben, di lui novella
Jo cercherò: tu puoi restar.

Ze. Nò, cara,
A troppo rischio espongo
La gloria mia, la mia virtù.

Eg. Che dici?

Ze. Il giovinetto Duce
Dell'attendate schiere
Che da lungi rimiri è Tiridate,
Germano al Parto Rè. Mi amò, l'amai.
Alle mie nozze il Prence
Aspirò, le richiese: il padre mio
Lieto ne fù. Ma sento dirmi un giorno
Dal genitore, oh Dio! che a Radamisto
Sposa mi vuol, che a variar consiglio
Lo sforza alta cagion. Suddita, e figlia
Dimmi che far dovea? Pianti, m'afflissi,
Bramai morir; ma l'ubbidii. D'onore
La mia virtude armai,
Sacrificai costante
Di consorte al dover quello d'amante.

Eg. Misero Prence! E alla novella amara
Che detto avrà?

Ze.

Var Radamisto ikke Radamisto.

Jeg tør sværge paa, at han

Trak sin Kaarde,

Ansalt mig, stødte den i mit Bryst, og saae
mig ikke.

Eg. O Edelsmodige! Nu vel da!

Jeg skal stræbe at opspørge ham: Bliv Du.

Ze. Nei, kære Veninde,

Jeg udsætter min Ære, min Dyd,

For alt for megen Fare.

Eg. Hvad siger Du?

Ze. Den unge Helt,

Der anfører den Krigshær,

Som Du langt borte seer leiret,

Er Tiridate, De Parthers Konges Broder.

Han elskede mig, jeg ham:

Han ønskede og begiærte mig til ægte:

Min Fader fornøjede sig derover.

Men, o Himmel! en Dag horer jeg min Fader
sige mig:

At han vil jeg skal ægte Radamisto:

At vigtige Aarsager tvinger ham til at foran-
dre sine Tanker.

Undersaat og Datter: siig mig hvad skulde jeg
vel giøre?

Jeg græd, jeg sørgede, jeg ønskede at døe, men
jeg adlydede.

Jeg væbnede min Dyd med Ære,

Og opofrede med Standhaftighed min Riæ-
lighed

For min Pligt, som Gemahlinde.

Eg. Ulyksalige Prins! Hvad har han vel sagt

Da han fik denne bedrøvelige Tidende?

Ze.

Ze. L'ignora ancor.

Eg. Oh Numi!
Che barbaro destino!

Ze. Or di; poss'io
Esporti a rimirar l'accerbo affanno
D'un Prence sì fedel? Ah non fia mai!
Si fugga pur; è periglioso il loco
Le memorie, i pensier; temer conviene
L'insidie ancor d'una pietà fallace.
Addio! prendi un amplesso, e resta in pace.
Resta in pace, e gl'astri amici
Bella Ninfa, a' giorni tuoi,
Mai non splendano infelici,
Come splendono per me.

parte.

SCENA QUARTA.

Egle sola.

Misera Principessa,
Quanto pietà mi fai! e a che servite,
O doni di fortuna? A che per voi
Tanto fudar; se, quando poi sdegnato
Il Ciel con noi si vede,
Difendete sì mal chi vi possiede.

Di ricche gemme, e rare
L'Indico mare abbonda,
Nè più tranquilla à l'onda,
Nè il Cielo à più seren. *parte.*

SCE-

Ze. Han veed det endnu ikke.

Eg. O, I Guder!
Hvilken grum Skæbne!

Ze. Siig mig nu, tør jeg vove
At være Vidne til saa tro en Elfers Hjertes
sorg?

Nei, det skee aldrig!

Lad mig kun flygte;

Stædet, Erindringerne, Tanterne ere farlige;

Man bør end og frygte for en bedragerlig Med-
lidenhed.

Farvel! jeg omsavner Dig; Lev lykkelig og
rolig!

Lev lykkelig og rolig, smukke Nymfe!

Altid være Dig Himlen gunstig:

Aldrig umild,

Som den er mod mig! hun gaar.

Fjerde Scene.

Egle alene.

Ulyksalige Prinsesse!

Hvor ynkes jeg ikke over Dig!

O Lyffens Gaver! hvortil tiener I?

Hvorfor gjøre sig saa megen Umag for eder?

Da I, naar Himlen viser sig vred imod os,

Saa slet forsvarer Dem, som besidder Eder.

Af rare og kostbare Edelstene

Brimler Indiens Hav:

Dets Bolger er, derfor ikke roli-
gere,

Dets Himmelikke Klarere. hun gaar.

SCENA QUINTA.

Zenobia sola: cercando per la scena.

Radamisto! Ove andò? conforte! il vidi,
Tornai su l'orme sue. A questa parte
Eran volti i suoi passi. Ah dove mai
Sconsigliato s'aggira! Il loco è pieno
Tutto de' suoi nemici. Astri crudeli,
Bastan le mie ruine:

Comminciate a placarvi. è tempo al fine. *si ritira, poi
torna agitata.*

Misera me! da questa parte, oh Dio!
Vien Tiridate. Il periglioso incontro
Fuggi, fuggi Zenobia. Il cupo seno
Di que' concavi sassi

Al suo sguardo m'asconda in fin che passi. *si cela
nella grotta.*

SCENA SESTA.

Tiridate, poi Mitrane, e detta in disparte.

Ti. Nè ritorna Mitrane! Ah mi spaventa
La sua tardanza. Eccolo. Oimè! che mesto,
Che torbido sembiante! Il mio tesoro
Dov'è? ne rintracciai
Qualche novella?

Mi. Ah Tiridate!

Ti. Oh Dio!

Che silenzio crudel! Ogn'uno ignora
Che fù di lei, dove il destin la porta?

Mi. Ah pur troppo si sà!

Ti. Che avvenne?

Mi.

Femte Scene.

Zenobia alene, søgende overalt.

Madamisto! hvor er han gaaet hen? Gernahl!

Jeg saae ham; ja vendte mig strax og gik efter ham:
Her hen ad gik han. Ak, hvor mon han raadvildt vandte omkring!

Dette Sted er ganske opsykt af hans Fiender.

Grumme Skæbne!

Min Elendighed er stor, nok:

Lad dig nu forsone, det er dog engang Tid. hun gaar,
men kommer urolig og bestyrret tilbage.

Jeg Ulyksalige! Ak! der kommer Tiridate:

Sty, Zenobia, sty

Dette farlige Møde.

Jeg vil skjule mig i denne Hule

Indtil han er forbi. hun skaler sig i Grotten.

Siette Scene.

Tiridate; siden Mitrane; og Zenobia affides.

Ti. Mitrane kommer heller ikke tilbage!

Hans lange Udeblivelse gjør mig bange.

See der er han! Ak! hvilket forrignfult, hvilet bedrøvet Ansigt!

Hvor er min Skat?

Har Du faaet nogen Tidende om hende?

Mi. Ak, Tiridate!

Ti. O Guder! Hvilken gruelig Taushed!

Er der ingen som veed

Hvor hun er bleven af, hvor Skæbnen har
ført hende hen?

Mi. Ak! man veed det alt for vel!

Ti. Hvad har tildraget sig?

Mi. E'morta.

Ti. Santi Numi del Ciel!

Mi. Quell'empio istesso,
Che il genitor trafisse,
La figlia anche svenò.

Ti. Chi?

Mi. Radamisto.

Ti. Ah scellerato! e tanto ...
Nò, possibil non è.

Mi. Volesse il Cielo
Chè fosse dubbio il caso. Ei dell'Arasse
Sul margo la ferì; dall'altra sponda
Un pescator nell'onda
Cader la vide. A darle aita, a nuoto
Corse, ma in vano: era sommersa. Ei solo.
L'ondeggiante raccolse
Sopravesta sanguigna. I detti suoi
Esser non ponno infidi:
La spoglia è di Zenobia, ed io la vidi.

Ti. Soccorrimi! *si appoggia ad un tronco.*

Ze. (Oh cimento!)

Mi. Principe, ardir. Con questi colpi i Numi
Fan prova degli Eroi.

Ti. Lasciami!

Mi. In questo
Stato degg'io lasciarti?
Di me, Signor, che si direbbe?

Ti. Ah parti!

Mi.

Mi. Hun er død.

Ti. Store Guder!

Mi. Den samme Barbar
Som myrdede Faderen,
Har ogsaa dræbt Datteren.

Ti. Hvem?

Mi. Radamisto.

Ti. Ha, Uhyre! og saavidt . . .
Nei, det er ikke muligt.

Mi. Gid det var saa vel
At man kunde tvivle om Sagen!
Ved Bredden af den Flod Arasse stødte han
sin Kaarde i hendes Bryst:
En Sifter, som stod paa den anden Side,
Saa hende falde i Vandet,
Og løb til for svømmende at redde hende:
Men forgæves: Hun var allerede sunken:
Og han fik intet uden hendes blodige Overkioel,
som flød paa Vandet.

Hans Ord kan ikke være usande:
Kiolen er Zenobia, jeg har seet den.

Ti. Hielp! han lehner sig til et Træ.

Se. (O Fristelse!)

Mi. Prins, tag Mod til Dig! ved slige Hændelser
er det

At Guderne prøve Helte.

Ti. Gaa fra mig!

Mi. I denne Tilstand
Skulde jeg gaa fra Dig?
Herre, hvad vilde man vel sige om mig?

Ti. Af, gaa!

Mi.

Mi. Da te parto: rispetto il comando;
 Ma non posso pensar, che tre-
 mando;
 All'affanno che provi nel cor.
parte.

SCENA SETTIMA.

Tiridate, e Zenobia in disparte.

Ti. Dunque è morta Zenobia? e tu respiri
 Sventurato cor mio? mancò l'oggetto
 Di qualunque opra mia. Or tutto il mondo
 E'perduto per me. Nò, stelle ingrato,
 Dal mio ben non sperate
 Dividermi per sempre. Ad onta vostra
 Ne'regni dell'oblio
 M'unirà questo ferro all'idol mio. *snuda
 la spada.*

Ze. (Aimè!)

Ti. L'onda fatale
 Deh non varcar, dolce mia fiamma: aspetta
 Che Tiridate arrivi:
 Ecco...

Ze. Fermati! *vuol ferirsi.*

Ti. Oh Dei! *trattenendolo.*

Ze. Fermati, e vivi. *rivolgendosi.*

Ti. Zenobia, anima bella! *gli toglie la spada.*

Ze. Guardati di seguirmi, io non son quella. *vuol seguirla.*

Ti. Come! e vuoi... *in atto di partire.*

Ze. Non seguirmi,
 Principe, te ne priego. *in atto de seguirla.*

Ti. Ma possibil non è... *seguendola.*

Ze.

Mi. Jeg gaar: jeg adlyder:
 Men jeg kan ikke uden skælsven
 De tænke paa
 Den Sorg Du bær i Dit Hjerte:
 han gaar.

Endende Scene.

Tiridate; og Zenobia affides.

Ti. Saa er da Zenobia død?
 Og jeg Ulykkelige, jeg lever endnu?
 Alt hvad jeg har gjort mig Umag for er bort.
 Der er nu intet i Verden som kan fornøje mig.
 Nei, grumme Skæbne, tro ikke at du for altid
 Skal skille mig fra min Elskede!
 Denne Raarde skal, til trods for dig, han træk-
 fer Raaroen.

J. Forglemmelsens Dige fornøje mig med hende.
 (Alf!)

Ti. Min søde Skat!
 Lad dig ikke føre over de Stygiske Bænder:
 Vi, nu kommer Tiridate:

Ze. Her er . . . han vil støde til.
 Holt inde! . . . hun holder hant tilbage.

Ti. J. Gud! i det han vender sig om.

Ze. Holt inde og lev! hun tar Raarden fra ham.

Ti. Zenobia, søde Siæl! han vil følge hende.

Ze. Bøgt Dig for at følge mig, det er ikke mig.
 hun vil gaa bort.

Ti. Hvordan! og Du vil . . . han vil følge hende.

Ze. Prins! jeg beder,
 Følg mig ikke!

Ti. Men det er ikke muligt . . . følgende efter hende.

Ze.

Ze. Resta, o mi svenno. *rissoluta in atto di ferirsi.*

Ti. Eterni Dei! deh ... *arrestandosi.*

Ze. Se t'inoltri un passo,
Sù questo ferro io m'abbandono, *in atto di ferirsi.*

Ti. Ah ferma.
M'allontano, ubbidisco. Odi: ove vai?

Ze. Dove il destin mi porta.

Ti. Ah! Zenobia crudel!

Ze. Zenobia è morta.

Lascia a quest'alma, oh Dio,
D'intatta fede il vanto,
Questo ti basti in tanto,
Di più non ricercar. *parte.*

SCENA OTTAVA.

[Tiridate solo.]

Principessa, idol mio! sentimi ... oh stelle,
Che far deggio? nè seguirarla ardisco,
Nè trattenermi sò. Sì strano è il caso
Che parmi di sognar. Come s'accorda
La tenerezza antica
Con quel rigor? m'odia Zenobia, o m'ama?
Se m'odia, a che mi salva?
Se m'ama, a che mi fugge? io d'ingannarmi
Quasi dubiterei; ma quel sembiante
Tanto impresso è nell'alma ... e non potrebbe

Ze. Bliu, eller jeg dræber mig. med Hæftighed,
holdende Kaarden for Brystet.

Ti. Store Guder! Alf . . . han holder sig tilbage.

Ze. Nærmere Du dig et eneste Skridt,
Støder jeg mig denne Kaarde i Brystet. hun
vil dræbe sig.

Ti. Alf, holt inde!
Jeg adlyder, jeg gaar bort. Hør: hvor gaar
Du hen?

Ze. Hvor Skiebne fører mig.

Ti. O grumme Zenobia!

Ze. Zenobia er død.

Alf! lad mig beholde

En ubesmitet Trofats Ros!

Dette være Dig nok;

Forlang ikke mere. hun gaar.

Ottende Scene.

Tiridate alene.

Prinsesse! min Skat! hør mig . . . O Himmel!

Hvad skal jeg gjøre? Følge hende tør jeg ikke,

Og blive kan jeg ikke.

Denne Hændelse er saa sælsom, at den forekommer
mig som en Drøm.

Hvorledes stemmer denne Grumhed overens med den
Kiærlighed hun før havde for mig?

Hader Zenobia mig, eller elsker hun mig?

Dersom hun hader mig, hvi fælder hun mig da?

Dersom hun elsker mig, hvi skyer hun mig da?

Jeg vilde næsten tro jeg havde seet feil;

Men hendes Ansigt er saa dybt indprentet i mit Hjer-
te . . .

Dog

Esservi un'altra Ninfa
Simile a lei? Di sì bell'opra forse
S'invaghì, si compiacque,
E in due l'idea ne replicò natura.
Nò: begli occhi amorosi
Siete quei del mio ben. Voi sol potete
Quei tumulti ch'io sento
Risvegliarmi nel cor: non diè quest'alma
Tanto dominio in sù gli affetti suoi,
Care luci adorate, altro che a voi.

Palesar vorrei col pianto

I crudeli affanni miei,
Ma da voi, tiranni Dei,
Mi si niega il pianto ogn'ora
Chi mai vide un'alma ancora
Tormentata al par di me.

parte.

Fine dell' Atto Primo.

Dog! Kunde der ikke være en anden Nympse som kun-
de ligne hende?

Maaſke Naturen, forlibt i ſaa ſmuk en Skabning,
Til to Perſoner har meddeelt ſamme?

Nei! ſmukke, indtægende Dine

Jere min Kæreſtes:

Jalene formaa i mit Hierte at opvække

De Bevægelſer jeg føler.

Til ingen uden eder,

Elſkværdige Dine,

Gav denne Siæl ſaadant Herredomme over ſine Be-
denſkaber.

Jeg vilde ved min Graad

Betientgiøre mine Plager;

Men, tyranniſke Guder!

J nægter mig endog at græde.

Hvem har vel nogen tid ſeet et

Hierte

Saa plaget ſom mit?

Ende paa den første Act.

ATTO SECONDO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, e Mitrane.

Ti. Ma s'io stesso la vidi,
S'io stesso l'ascoltai.

Mi. Prence, gli amanti
Sognano ad occhi aperti.
Pensa alla tua grandezza,
O mio Prence, per or. T'offron gli Armeni
Il vuoto foglio, e chiedono in mercede
Di Radamisto il capo.

Ti. In ogni loco
Radamisto si cerchi. Il traditore
Punir si dee: bramo a Zenobia offesa
Offrire il reo.

Mi. Dunque ancor spero?

Ti. Ad una
Leggiadra pastorella
Ne richiesi poc'anzi; Or or da lei
Ritornare voglio, spero di averne
Qualche lume miglior. Mitrane, intanto
Vanne pur alle tende,
Attendimi colà.

Mi. Pronto eseguisco
Il cenno tuo, o Signor; ma, credi, è vana
La cura tua. Quella sanguigna spoglia
Ch'io stesso rimirai . . .

Ti.

Anden Act.

Første Scene.

Tiridate, og Mitrane.

Ti. Men jeg har jo selv seet hende,
Jeg har jo selv talt med hende.

Mi. Elskere drømme med aabne Dine.
O min Prins, tænk for nærværende tid paa
Hvad Du skylder Din Stand:
Armenianerne tilbyde Dig
Den ledige Throne, og forlange til Bederlag
Kadamisto's Hoved.

Ti. Man søge overalt efter Kadamisto:
Den Forræder skal straffes:
Jeg længes efter at kunde fremstille
Denne Skyldige for den fortørnede Zenobia.

Mi. Saa haaber Du da endnu?

Ti. Jeg spurgte nylig om hende
Hos en vakker Hyrdinde.
Til hende vil jeg nu gaa hen igien,
J Haab at faa mere Oplysning.
Gaa du kun imidlertid til Leiren,
Og bi mig der.

Mi. Jeg skal strax adlyde Din Befaling;
Men, tro mig, Herre, Du gjør Dig forgia-
ves Umag.

Den blodige Kioel,
Som jeg selv har seet . . .

Ti. Crudel Mitrane,
Jo che tr'feci mai? Deh la speranza,
Non mi togliere almen.

Mi. Spesso la speme,
Principe, il fai, v'è con l'inganno insieme.
parte.

Ti. Ah pur troppo lo sò! ma questa solo,
Per render forse a un amator più pena,
Gli fa in pace soffrir la sua catena. *entrà
nella capanna.*

SCENA SECONDA.

Zenobia, ed Egle.

Ze. Vannè, cercalo, amica,
Guidalo a me. Conosceraì lo sposo
A' segni che ti diedi. In fin che torni
Me asconderà la tua capanna. Jo tremo
D'incontrarmi di nuovo
Con Tiridate.

Eg. Il tuo timor io scuso,
E degna ancor di scusa
Veramente è chi l'ama.

Ze. Ma il vedesti?

Eg. Poc' anzi in lui m'avenni, e mai non vidi
Più amabili sembianze.

Ze. Ah cara amica,
Non risvegliar con queste
Insidiose lodi

- Zi. Grumme Mirrane!
 Hvad har jeg vel gjort Dig?
 Al! betag mig dog ikke mit Haab.
 Mi. Haabet, Prins, Du veed det jo,
 Er ofte bedrægeligt. *Han gaar.*
 Zi. Al, jeg veed det alt for vel! men det er dog Haabet
 alene, som,
 Måske for at præge en Efter de stemere,
 Gjør at han med Taa modighed bærer sine Lænker.
han gaar ind i Egels Hytte.

Anden Scene.

Zenobia, og Egle.

- Ze. Gaa, Veninde, søg efter ham,
 Før ham til mig.
 Du kan fiende min Gemahl paa de Tegn jeg har
 sagt Dig:
 Jeg vil skule mig i Din Hytte til Du kommer
 tilbage.

- Jeg skælver for
 Igien at møde Tiridate.
 Eg. Jeg unskølder Din Frygt,
 Og hvem som elsker ham
 Fortiener i sandhed og at undskyldes.
 Ze. Men har Du seet ham?
 Eg. Jeg mødte ham for lidt siden;
 Og aldrig saae jeg en smukkere Person.
 Ze. Al! kære Veninde,
 Opvælg ikke igien
 Ved denne forførte Ros

La guerra nel mio cor. Odimi, a lui
Scoprirti la mia forte?

Eg. Il tuo divieto
Mi rammentai, nulla gli dissi.

Ze. Or vanne,
Torna a me col mio sposo, e cauta osserva,
Se Tiridate incontri,
La legge di tacer.

Eg. Volendo ancora
Tradirti non potrei:
Son muti a lui vicino i labbri miei.

A'negli occhi un tale incanto,
Che a quest'alma affatto è nuovo,
Che se accanto a lui mi trovo,
Non ardisco favellar. *parte.*

SCENA TERZA.

Zenobia; e Tiridate nella capanna.

Ze. Povero cor, t'intendo; or che fiam soli
La libertà vorresti
Di poterti lagnar. Nò: le querele
Effetto son di debolezza. Ah voi,
Che ispirate a quest'alma
Tanta virtù, non l'esponete, o Numi,
Al secondo cimento.
A Tiridate innanzi

Ma

Mit Hjertes Uro!

Hør: Aabenbarede Du ham min Tilstand?

Eg. Jeg erindrede mig Dit Forbud,
Og sagde ham intet.

Ze. Gaa da,
Kom tilbage til mig med min Gemahl, og iagttag
noie,

Om Du møder Tiridate,
Fausheds Lov.

Eg. Om jeg end vilde,
Kunde jeg dog ikke forraade Dig.
I hans Nærverelse kan jeg ikke sige et Ord.

Han har i sine Dine saadan en for-
tryllende Kraft,

Som er for mig ganske ny og ube-
kent,

Alt naar jeg er hos ham,
Har jeg ikke Dristighed til at tale:
han gaar.

Tredie Scene.

Zenobia; og Tiridate i Egle's Hytte.

Ze. Stakkels Herte! Jeg forstaar dig:
Nu, da vi ere alene,
Vilde du have Frihed at beklage dig.
Nei! At beklage sig er en Skrobelighed.
Al, I Guder! I som indskyde mig saa megen
Dyd!

Sæt mig ikke anden gang
Paa saa farlig en Prove!
Før mig aldrig meer

Mai più non mi guidate. Il suo dolore
 Vacillar mi farebbe. Ah se tornasse
 Quindi a passar! Fuggasi il rischio. A filo
 Mi sia questa capanna, Aimè! che mai
 Veggo! ... o il timor ch'ò nella mente impresso
 Mi finge ... oh stelle! ... è Tiridate, istesso!

Ti. Senti: or mi fuggi in van; dovunque andrai
 Al tuo fianco farò, *volendo seguirla.*

Ze. Ferma. Ti sento.

Ti. Ah Zenobia, Zenobia!

Ze. (Ecco il cimento.)
 Signor, giacchè m'astringi
 Teco a restar, questi momenti almeno
 Non si spendano in van.

Ti. Dunque ti spiace ...

Ze. Sì, mi spiace esser teco. Odimi, e dammi
 Prove di tua virtù.

Ti. Tremo.

Ze. I legami
 De' reali imenei per man del Fato
 Si compongono in Ciel. Date per sempre
 Mi divide il destin. Piega la fronte
 Al decreto fatal. Agli occhi miei
 Non offrirti mai più. Non è tua colpa
 La cagion che ne parte, o colpa mia:
 Questo ti basti, e non cercar qual sia,
Ti. Barbara! e puoi con tanta

Tran.

For Tiridate's Dine!

Hans Sorg vilde bringe mig til at vakle.

Al! dersom han igien kom denne Rei! For at
undgaa ham

Wil jeg søge min Tilflugt i denne Hytte.

Men hvad er det jeg ser! I en smertebetrækket
nun Frygt mig eller og . . .

O Himmel! det er Tiridate selv!

Ti. Hor: Nu flygter Du forgiæves for mig:

Hvor Du end og gaar hen skal jeg være ved Din
Side: han vil følge hende.

Ze. Lad blive, jeg hører Dig.

Ti. Al Zenobia, Zenobia!

Ze. (Nu gielder det om at være standhaftig!)

Herre, siden Du nøder mig til at blive hos Dig,
Saa lad os ikke spille

Disse saa Dieblif.

Ti. Saa mishager det Dig da . . .

Ze. Ja, det mishager mig at være hos Dig.

Hor mig og giv mig Prover af Din Dyd.

Ti. Jeg skælver.

Ze. Kongelige Personers Egteskabs Forbindelser
Stiftes i Himlen

Ved Skæbnens Haand.

Skæbnen skiller mig for altid fra Dig:

Skik Dig i dens urgygelige Dom.

Fremstil Dig aldrig mere for mine Dine.

Hverken Du eller jeg er Aarsag til denne Skits-
misse:

Lad det være Dig nok: spørg ikke om videre.

Ti. Du Grumme! Med saa stor Koldsindighed kan
Du tale saaledes?

Tranquillità parlar così? Non fai
 Che'l mio ben, la mia pace,
 La mia vita sei tu? che s'io ti perdo
 Tutto manca per me? Ah eterni Dei!
 Pria di soffrir un sì crudel tormento
 Toglietemi la vita, io son contento.

Pur ch'io possa, oh Dio, mirarvi
 Care luci del mio bene
 Le più gravi acerbe pene
 Vò contento ad incontrar;
 E se un sguardo mi negate,
 Se con me tiranne fiete,
 Frà momenti mi vedrete
 Dal tormento, oh Dio, spirar.
parte.

*Prima che termini l'aria comparisce Zopiro in lontano
 con seguaci, e s'arresta osservando in disparte.*

SCENA QUARTA.

Zenobia sola.

Grazie, o Numi clementi, al fine io sono
 Dall'incontro fatale,
 Ché tanto io già temei, libera, e sciolta.
 Ma quanto a un grato cor costì tormento
 L'esser crudele a un sì fedele amante
 Voi lo sapete, o Dei!
 Se lo provai in questo fiero istante, *parte.*

Veed Du ikke, at Du er min Skat, min Ver-
dens Deel;

At Livet alene for Din Skyld, er mig kjær:

Og at, dersom jeg mistet Dig, saamister jeg alt.

At, store Guder! Lad mig heller døe

End friske

Saa stort et Vanhæld!

Naar jeg ialt kun kan beskue Eder,

I min Kiærestes deilige Pine,

Saa gaar jeg med Fornøielse

De største Stenfordigheder i
møde.

Men dersom I nægter mig et Die-
kast,

Dersom I viser Eder grumme
imod mig,

Saa deer jeg strax

Af Græmmelse.

Han gaar.

Sørend Arien er til ende, Kommer Jopiro
med sit Følge og bliver staaende assides.

Fjerde Scene.

Zenobia alene.

Tak være Eder, o naadige Guder!!

Nu er jeg da endelig befriet for det uheldige Møde,

Som jeg saa meget frygtede for.

Men hvad Pine det er for et taknemmeligt Hierte

At vise sig ubarmhiertigt imod saa tro en Elsker,

Det veed I, o Guder,

At jeg i dette grumme Dieblis har prøvet. hun gaar.

Fem

SCENA QUINTA.

Zopiro, e seguaci.

Zo. Zenobia insieme, e Tiridate! E come
 Ella in vita tornò! Perchè da lui
 Si divide piangendo? Ah, l'ama ancora.
 Che barbara, che nuova
 Specie di gelosia:
 Aver rivale, e non saper qual sia!
 Da lungi a questa volta
 Radamisto già vien. Frà quelle piante
 Celatevi, o compagni. Io v'ho, se posso,
si nascondono i seguaci.
 Irritargli frà lor, ridurre entrambi
 A distruggerli insieme, e'l premio intanto
 Rapir di sue contese. Eccolo. All'opra.

SCENA SESTA.

Radamisto, e detto.

Zo. Dove, Principe, dove
 T'aggiri mai? Così m'attendi?

Ra. Ah vieni,
 De'miei prosperi eventi
 Vieni a goder. La mia Zenobia ...

Zo. E' in vita,
 Lo sò.

Ra. Lo sai?

Zo. Così mi fosse ignoto!

Ra. Ma la cagion?

Zo.

Femte Scene.

Zopiro, og hans Sølge.

- Zo. Zenobia og Tiridate udsammen!
 Hvordan er hun kommen til live igen!
 Hvorfor gaar hun grædendes fra ham?
 Al! hun elsker ham endnu.
 Hvilken grusom, hvilken ny slags Jaloufie:
 At have en Medbeiler, og ikke vide hvem det er!
 Men der kommer Radamisto langt borte, og gaar
 herhid:
 Skuler eder, fiære Staldbredre, imellem disse
 Træer! hans Sølge skuler sig.
 Jeg vil, om jeg kan, ophidse dem imod hverandre,
 Bringe dem til, den ene at odlegge den anden,
 Og imidlertid bortsnappe den Priis de strider
 om.
 Der er han: Jeg vil strax begynde:

Siette Scene.

Radamisto og Zopiro.

- Zo. Min Prins, hvor gaar Du hen?
 Bier Du mig saaledes?
 Ra. Al! kom,
 Kom og glæd dig over min Lykke!
 Min Zenobia...
 Zo. Vedet,
 Det veed jeg:
 Ra. Veed Du det?
 Zo. Gid jeg vidste det ikke!
 Ra. Men hvorfor?

Zo. Che giova
Affliggerti, Signor?

Ra. Parla: m'affliggi
Più col tacer.

Zo. Dunque ubbidisco. Jo vidi
Quì col suo Tiridate
La tua sposa infedel, Parlar d'amore
Gli udii celato.

Ra. Eterni Dei, che sento!

Zo. Signor, già tu ben fai,
Ch'ella amò Tiridate, e che di lei
Ebbe il cor pria di te, fino ch'ei viva,
Signor, l'avrà.

Ra. L'avrà per poco. Jo volo
A trafiggergli il sen. Il mio furore
Non soffre indugi.

Zo. Ascolta. Un finto messo
A nome di Zenobia in loco ascoso
Farò che il tragga.

Ra. E s'ei diffida? Almeno
D'uopo farebbe accreditar l'invito
Con qualche segno. Ah taci: eccolo, prendi
Quest'anel di Zenobia, a lei partendo
Il donò Tiridate; và ...

Zo. Della trama
A me lascia il governo.

Ra. Ricordati ch'ò in sen tutto l'inferno.

- So. Herre,
Hvad nytter det at gjøre Dig bekymret?
- Ka. Tal:
Du gjør mig mere bekymret ved at tie.
- So. Jeg adlyder Dig da!
Her paa dette Stæd saae jeg
Din trolose Gemahlinde med sin Tiridate.
Ufæt af dem hørte jeg dem tale om Kærlighed.
- Ka. Store Guder, hvad hører jeg!
- So. Du veed jo, Herre,
At hun elskede Tiridate:
At han havde hendes Hierte forend Du.
Saa længe han lever beholder han det vist ogsaa.
- Ka. Han skal kun beholde det fort:
I dette Dieblif vil jeg hen at igiennemføre hans
Hierte:
Min Forbittrelse taaler ingen Ophold.
- So. Hør jeg skal
Bed et opdigtet Budskab fra Zenobia
Gaa han hen paa et eenligt Stæd.
- Ka. Men om han fatter Mistanke?
Det er nødvendigt, at man i det mindste ved
noget Tegn
Gir dette Budskab Sandheds Skin: Men ti!
her er et:
Der har Du en af Zenobias Ringe,
Der er den som Tiridate gav hende da han reiste
bort. Gaa . . .
- So. Overlad kun til mig
At udføre dette Anslag.
- Ka. Erindre dig, at jeg seler et Helvede i mit Bryst.

Med

In braccio al mio furore
 Lasciarmi, parti, e pensa
 Che dalle furie il core
 Mi sento lacerar.
 Ah, del mio sen l'affanno
 Potessi almen spiegar!
 Quest'alma tormentata
 Nò di dolor non geme,
 Sol per vendetta freme,
 Altro non sà bramar.
 Ah che più fier tormento
 Nò, non si può provar. *parte.*

SCENA SETTIMA.

Zopiro, e Zenobia.

Zo. Oh che illustre vittoria! I miei nemici
 Per mè combatteranno, ed io tranquillo
 Zenobia acquisterò. Ma chi mai veggo!
 Chi giunge ... oh fausti Dei! Miei fidi, udite:
escono i seguaci.

Quella è Zenobia, io la consegno a voi;
 Con forza, o con inganno, allor ch'io parto
 Conducetela a me. Ambo i rivali *si ritirano.*
 Morranno è ver; ma l'odio mio frà loro
 Determinar non posso.

Una

Overlad mig kun til min Forbit-
trelse,

Gaa, betænk

Alt jeg føler

Kurterne at sønderrive mit Hierte.

Alt! kunde jeg end da

Forklare min Plage!

Min beængstede Siæl

Sukker ikke af Smerte:

Nei: efter Hævn fanter den,

Og andet onsker den ikke:

Alt! grueligere Pine

Er ikke til.

han gaar.

Syvende Scene.

Zopiro; derefter Zenobia.

30.

O hvilken herlig Seier!

Mine Fiender selv skal stride for mig,

Og jeg ganske rolig vinde Zenobia. Men hvem
er det jeg seer!

Hvem er det der kommer . . . O gunstige Gu-
der! Hør: mine Staldbrodre!
hans Solge kommer frem.

Det er Zenobia: I skal soare mig til hende;

Naar jeg er gaaet herfra, saa bring mig hende

Med Magt, eller ved List. hans Solge skjuler
sig igien.

Begge mine Medbeilere skal doe, det er sant,

Men jeg veed ikke hvilken af Dem jeg meest skal
hade.

D

Jeg

Una menzogna ò in mente
Che l'istessa Zenobia a dirmi il vero
Costringerà.

Ze. Che veggo!
Tu in Armenia, o Zopiro!

Zo. Ah Principessa,
Giungi opportuna. Un tuo consiglio io bramo,
Anzi un comando tuo.

Ze. Del mio consorte
Or vado in traccia.

Zo. Il perderlo dipende
O il trovarlo da te.

Ze. Che?

Zo. Senti. Jo deggio
Inevitabilmente o a Radamisto
Dar morte, o a Tiridate.

Ze. Numi, e tu prendi
Sì scellerato impiego, ed inumano?

Zo. Il comando e sovrano, e a me la vita
Costeria trasgredito.

Ze. Odimi. Oh Numi!

Zo. A me non è permesso
Più rimaner, decidi, o parto.

Ze. Aspetta
Solo un istante. Ah tu potresti ...

Zo. Il tempo
Perdiamo inutilmente. O l'uno, o l'altro
Deve perir.

Ze. Dunque perisca ... (Oh Dio!)
Dunque salvami ...

Zo. Chi?

Ze. Salvami entrambi,

- Jeg har i sinde ved en Opdigteelse
 Alt nøde Zenobia selv
 Til at sige mig Sandhed.
- Ze. Hvad seer jeg!
- Du i Armenien, Zopiro!
- So. Ah Prinsesse, Du kommer ret belejligt.
 Jeg ønsker mig et Raad af Dig
 Eller rettere sagt en Befaling.
- Ze. Jeg gaar nu og søger
 Efter min Gemahl.
- So. Alt miste han, eller at finde ham
 Beroer paa Dig.
- Ze. Hvad?
- So. Hør:
 Jeg skal uundgaadelig dræbe
 Enten Radamisto, eller Tirsdate:
- Ze. O Guder! og Du paatager Dig
 En saa skammelig og umenneskelig Forretning?
- So. Det er en Kongelig Befaling,
 Og det vil koste mit Liv om den bliver overtraadt.
- Ze. Hør mig: O Guder!
- So. Det er mig ikke tilladt at bide længer:
 Beslut, eller jeg gaar.
- Ze. Vi et eneste Dieblis.
- Al! Du kunde . . .
- So. Vi driver Tiden unyttig bort.
 En af dem
 Skal døe.
- Ze. Saa døe da . . . (O Himmel!)
 Saa frels mig da . . .
- So. Hvem?
- Ze. Frels mig dem begge,

Se pur vuoi ch'io ti debba il mio riposo:
E se entrambi non puoi, salva il mio sposo.

Zo. (Ah Radamisto adora!) E vuoi la morte
D'un sì fido amatore?

Ze. Salva il mio sposo, e non mi dir chi muore.

Zo. Salvo tu vuoi lo sposo:

Salvo lo sposo avrai.

Lascia del tuo riposo,

Lascia la cura a me.

I dubbii tuoi perdono.

Tutto il mio cor non fai.

Ti spiegherà chi sono

Quel ch'io farò per te. *parte.*

SCENA OTTAVA.

Zenobia sola.

E vivi, e spiri, e pronunciar potesti,
Donna crudel, sì barbàro decreto
Senza morir! Ne mi scoppiasti in seno
Ingratissimo cor! Dunque ... che dici,
Folle Zenobia? Il tuo dover compisti
E ti lagni, e ne piangi! Ah questo pianto
Scema prezzo al trionfo. E' ver; ma intanto
Muor Tiridate, io lo condanno, e forse

Or

Om Du vil at jeg skal have Dig at takke for min
 Rolighed:

30. Og kan Du ei dem begge, frels da min Gemahl:
 (Ha! hun er indtaget af Radamisto.)

31. Og Du vil at en saa tro Elsker skal døe?
 32. Frels min Gemahl, og siig mig ikke hvem der
 døer.

33. Du vil have Din Gemahl frelst:
 Din Gemahl skal blive frelst.
 Forlad Dig kun paa mig,
 Jeg skal have Omforg for Din Ro-
 lighed:

Jeg undskylder Din Trivirraadighed.
 Du flender mig ikke ret.
 Det som jeg agter at giøre for Dig,
 Skal forklare Dig hvem jeg er.
 han gaar.

Uttende Scene.

Zenobia alene.

Grumme Fruentimmer! Du lever endnu?
 Du seer endnu Dagens Lys efter at have affagt saa bare,
 bariſt en Dom?

Og du brast ikke i stykker derved, utaknemmelige Hierte!
 Saa . . . men hvad siger du, affindige Zenobia?

Du har gjort hvad du burde, og du beklager dig, og du
 græder derover!

Al, denne Grgad betager min Triumpf sin Glands!

Ja, det er sant, men imidlertid døer Tiridate,

Og jeg er den som fordømmer ham; maaske han i dette
 Dieblif kaldende mig ved Navn . . .

Or chiamandomi a nome ... Ah Dei clementi,
 Difendetelo voi! Ah forse adesso
 Il tiranno crudel gli passa il core.
 Deh ferma, o traditore,
 Risparmia quella vita! Oh Dio, che veggo!
 Ah qual ignudo spettro
 A funestarmi il ciglio or quì s'avanza!
 E' questo Tiridate. Eterni Dei!
 Pretendete da me troppa costanza,

Ombra che pallida
 Fai quì soggiorno,
 Larva che squallida
 Mi giri intorno,
 Perchè mi chiami?
 Che vuoi da me?

Se brami calma,
 Ombra fedele,
 Se pace brami
 Da un'infelice:
 Ah che in quest'alma

Pace non v'è. *parte seguita da i seguaci non osservati.*

SCENA NONA.

Bosco.

Radamisto solo.

Nò che incerto così viver non posso.
 A chi creder degg'io? Zopiro afferma

Che

Naadige Guder, tager ham i Beskyttelse!
 Ak! naaſke den grumme Tyran
 I dette Diebliſt igiennemborer hans Hierte:
 Holtinde, Forræder, ſkaan dette Liv!
 Men, o Himmel! hvad er det jeg ſeer!
 Ak! hvis Gienſærd er det ſom nærmer ſig
 Og indjager mig en dødelig Skræk!
 Det er Tiridate's. Store Guder!
 I forlanger for megen Standhaſtighed af mig:

Blege Skygge,
 Som her opholder dig,
 Strækkelige Stenganger
 Som ſvæver omkring mig,
 Hvorfor falder du paa mig?
 Hvad vil du mig?

Soger du Hvile,
 Tro Skygge,
 Soger du Fred
 Hos en uluſtsalig:
 Ak! hos mig

Er et Fred. hun gaar efterfulgt af
 Zopiro's Sølge som hun ikke ſeer.

Niende Scene.

En Stov.

Radamisto alene.

Nei! jeg kan ikke leve i denne Uviſhed:
 Hvem ſkal jeg tro? Zopiro ſiger: at Zenobia er mig
 utro;

Che Zenobia è infedele. Egle sostiene
 Che son vani i sospetti ond'io deliro.
 Giusti Dei! chi m'inganna? Egle, o Zopiro?
 Ti sento, oh Dio, ti sento
 Gelosia del mio cor, furia tiranna,
 Tu mi vai replicando: Egle t'inganna.

Sei troppo molesto

Tiranno sospetto,

Geloso timor.

E' ver ti detesto

Ma sento che in petto

Tormenti il mio cor.

Ah basta, tacete, sospetti, e la-
 sciate

Al misero core, la pace goder.

*mentre Radamisto è per partire sente la voce di
 Zenobia, s'arresta, e si rivolge.*

Ze. Ma dove andiam? *di dentro.*

Ra. Qual voce udii! la sposa
 Giurerei che parlò. Vien quindi il suono:
 Cerchisi. Oh forte alle mie brame arridi!

*nell'entrar Radamisto per la parte donde ascoltò la
 voce, escono poco lontano non veduti da lui.*

SCE-

Egle: at den Mistanke som gjør mig rasende er ugrundet.
Det.

Retfærdige Guder! hvem bedrager mig:

Egle, eller Zopiro?

Alf, Mistænkelighed, du mit Hjertes Plage!

Jeg hør dig, jeg hør din Røst:

Du svarer mig bestandig: Egle bedrager dig.

Du er alt for besværlig,

Tyrantiske Mistanke,

Grimme Frygt!

Jeg har Alfsky for dig, det er sant,

Men jeg føler

At du plager mit Hjerte.

Alf, lad det være nok, ti dog, o. fæle
Mistanke,

Og lad mit elendige Hjerte nyde
Rolighed.

i det Kadamisto vil gaa bort, hører hen Zenobia
Røst, vender sig om og bliver staaende.

Ze. Men hvor gaar vi hen? inden for.

Ka. Hvad var det for en Røst jeg hørte!

Jeg vilde svære paa det var min Gemahlinde som
talte.

Lyden kommer herfra: jeg vil søge den. G. Kæbne,
føj mine Ønsker!

i det Kadamisto gaar ind ved den Side fra hvilk-
ken han hørte Røsten, kommer Zenobia og Zo-
piro lidet detsfra ud, uden at blive seet af
ham.

SCENA DECIMA.

Zenobia, e Zopiro, e poi Radamisto.

Ze. E non posso saper dove mi guidi? *arrestandosi sospettosa,*

Zo. Sieguimi, non temer.

Ra. (Eccola. E' seco
Zopiro. Udiam s'egli è fedel.) *resta in disparte.*

Zo. Che fai?
Vieni: al tuo sposo io ti conduco.

Ze. E quando,
Zopiro, il troverem?

Zo. Pur l'ai presente,

Ze. Jo l'ò presente? oh Dio!
Come? Dov'è?

Zo. Lo sposo tuo son'io.

Ra. (Ah traditor ... ma nò ... prima bisogna
Tutta scoprir la frode.) *vuol snudar la spada, e si pente.*

Ze. E tu di Radamisto alla consorte
Osì parlar così?

Zo. Di Radamisto
Alla vedova io parlo.

Ze. Oh sventurato,
Oh tradito mio sposo!

Zo. In van lo chiami:
Frà gl'estinti ei dimora.

Ra. Menti. Per tuo castigo ei vive ancora.
palesandosi.

Zo. Son tradito!

Ze

Tiende Scene.

Zenobia, og Zopiro; derefter Radamisto.

dof Ze. Kan jeg ikke faa at vide hvor Du fører mig hen?
hun bliver staaende, udrisende nogen Mis-
tanke.

So. Følg mig kun, frygt ikke!

Ka. (Der er hun. Zopiro er med hende.
Nu vil vi høre om han er mig tro.) han bliver
staaende af sides.

So. Hvad gjør Du?

Kom; jeg fører Dig til Din Gemahl.

Ze. Men Zopiro,

Naar skal vi finde ham?

So. Han staar for Dine Dine.

Ze. For mine Dine? O Himmel!!

Hvordan? Hvor er jeg?

So. Jeg er Din Gemahl.

Ka. (Ha! Forræder! . . . men nei . . .)

Jeg vil først opdage hele Sammenhængen.) han
vil trække Kaarden men betænker sig.

Ze. Og til Radamisto's Gemahlinde

Før Du vove at tale saaledes?

So. Jeg taler

Til Radamisto's Enke:

Ze. O min Ulyksalige,

O min forraadte Gemahl!

So. Du kalder forgiæves paa ham:

Han er død.

Ka. Nei: han lever endnu til din Ulykke. han gir sig
tilkiende,

So. Jeg er forraad!

Ze. Ah conforte!

Ra. Indegno, infido,
Così ... *snuda la spada e vuol assalir Zopiro.*

Zo. T'arresta, o che Zenobia uccido. *impugnando
con la destra uno stile in atto di ferirla, e tenen-
dola con la sinistra.*

Ra. Che fai? *fermandosi.*

Ze. Misera me!

Ra. Non sò frenarmi,
Il furor mi trasporta.
Empio ... *in atto di ferire.*

Zo. Se muovi il piè, Zenobia è morta.

Ra. Ah fiera, ah mostro, ah delle furie istesse
Furia peggior! Da quell'infame petto
Voglio svellerti ... *avanzandosi.*

Zo. Osserva. *in atto di ferire.*

Ze. Amato spolo,
Salva la gloria mia!

Ra. Sì ... cadi ormai ... *volendo assalir Zopiro.*

Zo. E tu mori. *in atto di ferire Zenobia.*

Ra. Odi, aspetta, *s'arresta.*

SCENA UNDECIMA.

Tiridate, e detti.

Ti. Empio, che fai? *trattenendo Zopiro.*

Zo. Oimè

Ti. Cedimi il ferro! *procura levargli lo stile.*

Zo.

Ze. Al, min Gemahl!

Ra. Du Fiolose, Du Forræder!

Saaledes han trækker Raarden og vil anfælde Zopiro.

Zo. Holt inde, eller jeg dræber Zenobia! han holder hende med den venstre Haand, trækker med den høire en Dolk, og truer at vil dræbe hende.

Ra. Hvad gjør Du? han holder sig tilbage.

Ze. Jeg Ulyksalige!

Ra. Jeg er saa forbittret
At jeg ikke kan styre mig.

Barbar han vil anfælde Zopiro.

Zo. Dersom Du gaaer et Skridt frem, saa er Zenobia dødsens.

Ra. Ha! Umenneſke! Uhyre!
Uffkueligere end Furierne selv!
Uf dit ondſkabsfulde Bryst vil jeg rive han nærmer sig.

Zo. Giv agt! han truer at støde til.

Ze. Elſkede Gemahl,
Red min Ære!

Ra. Ja nu ſkal Du falde for min Haand han vil angribe Zopiro.

Zo. Og Du døe for min. han truer at dræbe Zenobia.

Ra. Hør, holt inde! han holder sig tilbage.

Ellevte Scene.

Tiridate, og de forige.

Ti. Barbar! hvad gjør Du? han hindrer Zopiro.

Zo. Ha!

Ti. Giv mig den Dolk! han vil tage Dolken fra ham.

Zo.

Zo. Ah son perdute! *lascia lo stile, e fugge.*

Ra. Perfido, in van mi fuggi. *seguendolo furioso.*

SCENA DUODECIMA.

Zenobia, e Tiridate.

Ze. Ove t'affretti,
Signor? fermati! *seguendo Radamisto.*

Ti. Ingrata!
Già t'involi da me?

Ze. Principe, oh Dio!
Ti pregai d'evitarmi.

Ti. Ah qual'arcano
Mi si nasconde? Ubbidirò, ma dimmi
Perchè mi fuggi almen?

Ze. Principe, addio! *in atto di partire, e con passione.*

Ti. Ma spiegami ...

Ze. Non posso.

Ti. Ascoltami ...

Ze. Non deggio.

Ti. Odiarmi tanto!
Fuggir da gl'occhi miei!

Ze. Ah Signor! se t'odiaffi, io resterei,
Temo la tua presenza; ella è nemica
Del mio dover. La mia ragione è forte,
Ma il tuo merito è grande. Ei basta almeno
A lacerarmi il core,
Se non basta a sedurlo. Oh Dio! rispetta

So. Al! det er ude med mig! han slipper Dolken
og løber.

Ka. Eroløse, tænk ikke at undløbe mig! han løber
fordittret efter ham.

Løste Scene.

Zenobia og Tiridate.

Ze. Herre, hvor løber Du hen?
Bliv! hun følger efter Kadamisto.

Ti. Uafnemmelige!
Du haster allerede fra mig?

Ze. Al! Prins,
Jeg bad Dig at sty mig.

Ti. Hvad Hemmelighed er det man skjuler for mig?
Jeg skal adlyde Dig:
Men siig mig i det mindste, hvorfor stjer Du
mig?

Ze. Farvel, Prins! færligen i det hun vil gaa.

Ti. Men forklar mig . . .

Ze. Jeg kan ikke.

Ti. Hor mig . . .

Ze. Jeg bør ikke.

Ti. Hade mig i saa høien Grad!

Stjogte for mig!

Ze. Al! Herre! dersom jeg hadede Dig, saa vilde jeg
blive.

Jeg frygter for Din Nærværelse,
Den er farlig for mig.

Jeg kiender mine Pligter, men jeg seer og Dine
Förtienester,

Store nok, til i det mindste at sonderrive,
Om ikke til at forføre mit Hjerte.

Al!

La mia, la tua virtù. Sì: te ne priego
Per tutto ciò ch'ai di più caro in terra,
O di più sacro in Ciel: per questo pianto
Che mi sforzi a versar, lasciami, fuggi,
Evitami, Signor!

Ti. E non deggio
Rivederti mai più?

Ze. Nò, se la pace,
Nò, se la gloria mia, Prencé, t'è cara.

Ti. Oh barbara sentenza! oh legge amara!

Ze. Và: ti consola, addio!
E da me lungi almeno
Vivi più lieti i dì!

Ti. Come, Tiranna! oh Dio!
Strappami il cor dal seno,
Ma non parlar così!

Ze. L'alma gelar mi sentò.

Ti. Sento mancarmi il cor.

a 2. (Oh che fatal momento!
(Che sfortunato amor!

Fine dell' Atto Secondo.

AR-

Al! tænk paa min, tænk paa Din Dyd. Ja,

Herre, jeg beder Dig

For alt hvad Dig er kærester paa Jorden,

Og helligst i Himmelen:

For disse Taarers skyld, som Du presser af mine
Dine;

Gaa, forlad, sky mig!

Ti. Men skal jeg aldrig

See Dig mere?

Se. Nei, Prins, saafremt min Nalighed,

Saafremt min Ære er Dig kær.

Ti. O grumme Dom! o haarde Lov!

Se. Gaa: giv Dig tilfreds: Farvel!

Tilbring langt fra mig

Dine Dage i Glæde og Fornøjelse!

Ti. Hvordan, Du Grumme! O Him-
mel!

Riv mig mit Hierte af mit Bryst:

Men tal ikke saaledes!

Se. Mit Blod tæner i mig!

Ti. Mit Hierte brister!

(O et grusomt Dieblit!

a 2.

(O en ulyselig Kierlighed!

Ende paa den anden Act.

ATTO TERZO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, poi Mitrane.

Ti. Non intendo Zenobia, e non intendo
Ormai quasi me stesso. Ella mi scaccia
E il perchè non vuol dir! Suona in que' labbri,
In quelle ciglia un non sò che risplende,
Che rigetta ogni accusa, e lei difende.

Mi. Signor, liete novelle: è Radamisto
Tuo prigionier.

Ti. Dove il giungesti?

Mi. Aprezzo
A un guerrier fuggitivo entrò l'audace
Fin dentro alle tue tende. Incontro a mille
In vano opposte spade
Dell'orrenda ira sua cercò l'oggetto:
Lo vide, il giunse, e gli trafisse il petto.

Ti. Un di que'due che or ora
Quà rimirai l'empio farà.

SCE-

Tredie Act.

Første Scene.

Tiridate; siden Mitrane.

Ti.

Jeg begriber ikke hvorledes det er med Zenobia;
Og næsten ikke heller hvordan det er med mig selv:
Hun forbyder mig at see sig, og vil ikke sige
hvorfor.

Der er noget i hendes Tale, der er noget i hendes
Dine, jeg veed ikke selv hvad,
Som forsværer hende og gjør alle Formodninger
til intet.

Mi.

Herre, gode Tidender:
Radamisto er Din Fange.

Ti.

Hvor fik Du ham?

Mi.

Den forvovne forfulgte

Lige ind i Din Leir

En Krigsmand som flygtede for ham:

Igiennem Tusinde forgæves imodsatte Raader

Søgte han sin rasende Bredes Gienstand:

Han saae ham, naaede ham, og igiennemborede
hans Hierte.

Ti.

Den Dumdriftige! det er nok en af de To
Som jeg nu nylig her saae.

SCENA SECONDA.

Egle, prima non veduta, e detti.

Mi. La vita
Di Radamisto ecco in tua man.

Eg. (Che sento!)

Mi. Punisci il traditor.

Ti. Sì andiam. *vuol partire.*

Eg. T'arresta,
Prence, ove corri? Incrudelir non dei
Contro quell'infelice.

Ti. E te chi muove
D'un perfido in difesa?

Eg. Io non lo credo,
Signor, sì reo. Pensaci meglio. A tutto
Prestar fè non bisogna: e co'nemici
Più bella è la pietà.

Ti. Le proprie offese
Posso obbliar; ma di Zenobia i torti
Perdonargli non posso.

Eg. Credi, non parlo in van. S'ami Zenobia,
Radamisto rispetta: il troppo zelo
T'espone a un grande errore:
Tu vuoi servirla; e le trafiggi il core.

Ti. Ma perchè? L'ama forse?

Ah

Anden Scene.

Egle, som i Begyndelsen ikke bliver seet;
og de forige.

Mi. Radamisto's Liv
Er nu i Dine Hænder.

Eg. (Hvad hører jeg!)

Mi. Straf den Forræder.

Ti. Ja, lad os gaa.

han vil gaa.

Eg. Vi,

Prins, hvor gaar Du hen?

Vil Dig ikke saa grum imod denne Ulykksalige!

Ti. Og hvad bevæger Dig til

At tage en Forræder i forsvar?

Eg. Herre, jeg har ikke de Tanker om ham som Du.

Betænk det bedre; Man skal ikke tro alting:

Medlidenhed er aldrig rosværdigere

End naar den bliver viist imod Fiender.

Ti. Hvad han har gjort imod mig

Kan jeg forglemme; Men det han har gjort imod
Zenobia

Kan jeg ikke tilgive ham.

Eg. Tro mig, det jeg vil sige Dig er af Betydning:

Elsker Du Zenobia, saa hav Høiagtelse for Ra-
damisto.

Din Misdækthed kunde forårsage en stor Feilta-
gelse:

Du vil bevise hende en Tieneste, og Du dræber
hende.

Ti. Men hvorfor? Elsker hun ham maaske?

Ah per pietà paleſa,

Pastorella gentil, ciò che ne fai,

Eg. Altro dir non poſſ'io. Già diſſi aſſai.

Ti. Oimè! qual fredda mano

Mi ſi aggrava ſul cor! che tormentoſo

Dubbio è mai queſto! Jo non ò più ripoſo.

Si ſoffire una tiranna,

Lo ſò per prova anch'io:

Ma un'infedele, 'oh Dio!

Nò, non ſi può ſoffrir.

SCENA TERZA.

Egle, e Mitranè.

Eg. Povero Prence! oh quanta
Pietà ſento di lui! Qual pena io provo
Nel vederlo penar! Quel dolce aſpetto;
Quel girar di pupille,
Quel ſoave parlar, del ſuo tormento
Chiama a parte ogni cor,

Mi. Aſſai pietoſa,

Eg.

Al smukke Syrdinde!

Alabenbar, for Himlens Skyld, hvad Du veed
derom!

Eg. Mere kan jeg ikke sige: Jeg har allerede sagt nok.

Ti. Al, hvor beflemt er ikke mit Hierte!

Hvilken piinagtig Uvished!

Jeg har ingen No mere.

Jeg veed af Erfaring at man kan ud-
staa

At den man elsker viser sig haard
og ubevægelig;

Men at hun bliver utro o, Him-
mel!

Nei, det kan man ikke udstaa.

han gaar.

Tredie Scene.

Egle og Mitrane.

Eg. Staffels Prins! hvor stor Medlidenhed har jeg
ikke med ham!

Hvad Plage er det ikke for mig, at see ham plæ-
ges!

Hans yndige Ansigt,

Hans milde Diefast,

Hans venlige Tale,

Noder enhver til at tage Deel i hans Sorg.

Mi. Egle, Du synes mig meget medlidende.

Egle, mi sembri. Ei di pietade è degno;
Ma la pietà che mostri, eccede il segno.

Pastorella, io giurerei

O che avvampi, o manca poco;

Ai negli occhi un certo foco,

Che non spira crudeltà.

Forse amante ancor non sei,

Ma d'amor non sei nemica:

Che d'amor, benchè pudica,

Messaggera è la pietà. *parte.*

SCENA QUARTA.

Egle sola.

E' ver quella ch'io sento

Parmi più che pietà. Ma che pretendi

Egle infelice? A troppo eccelso oggetto

Sollevi i tuoi pensieri: alle capanne

Il Ciel ti destinò. La fiamma estingui

Di sì splendide faci;

E se a tanto non giungi, ardi, ma taci. *parte.*

SCE.

Han er Medlidenhed værd;
Men Du driver den forvidt.

Hjrdinde, jeg vilde sværge paa
At enten elsker Du, eller der feiler
Kunns lidt deri:

Du har i Dine Dine en vis Ild;
Som ikke er Tegn til Grumhed.
Forlibt er Du maaske endnu ikke:
Men af Kiærlighed er Du dog ingen
Fiende:

Thi for Kiærlighed er Medliden-
hed

Et vist, omend skiont bluserdigt,
Forvarsel. han gaar.

Fjerde Scene.

Egle alene.

Det er sant, det som jeg føler synes mig mere end Medli-
denhed.

Men hvad tænker du ulysfælige Egle?
Den Person du gjør dig Tænker om
Er alt for høit over din Stand:
Til at boe i en Hyrde-Hytte er du af Himlen bestemt.
Udred denne Kiærlighed af dit Bryst;
Og kan du ikke det, saa elsk, men ti. han gaar.

SCENA QUINTA.

Deliziosa de' Rèd' Armenia, abitata da Tiridate.

Tiridate con seguito di nobili, e soldati; e Mitrane.

Mi. Pur troppo è ver, pur troppo
D'Egle i detti intendesti. E' Radamisto
Di Zenobia l'amor.

Ti. E pur, Mitrane,
Non sò crederlo ancora.

Mi. A lei frà poco
Lo crederai. Del prigionier la vita
A dimandarti ella verrà.

Ti. Che ardisca
D'insultarmi a tal segno? Ah non potrei
Più soffrirne l'aspetto.

Mi. Eccola.

Ti. Oh Dei,

Se da lei non m'allontano,
Se l'ingrata io più rimiro,
Pace mai avrà il mio cor. *parte*
col suo seguito.

SCENA SESTA.

Mitrane, e Zenobia, indi Tiridate con suo seguito.

Ze. E dove mai, Mitrane,
Tiridate, si trova?

Mi.

Femte Scene.

Et Kongerne i Armenien tilhørende
prægtigt Stæd, beboet af Tiridate.

Tiridate med Sølge af Aldelsmænd og Soldater;
og Mitrane.

Mi. Det er alt for sant:
Du har rigtig nok forstaaet hvad Egle vilde sige:
Zenobia elsker Madamisto.

Ti. Og dog alligevel, Mitrane,
Kan jeg ikke tro det endnu.

Mi. Hun vil inden kort Tid
Selv bringe Dig til at tro det:
Hun kommer herhid for at bede Dig om Den
Fangnes Liv.

Ti. Mon hun torde vove
At forhaane mig i saa høien Grad?
Jeg er ikke mere i stand til at see hende for mine
Dine.

Mi. Der er hun.

Ti. O, I Guder!

Dersom jeg ikke skyer hende:

Dersom jeg seer denne Utafnem-
melige mere:

Jaar mit Hjerter aldrig No. han
gaar bort med sit Sølge.

Siette Scene.

Mitrane, og Zenobia; derefter Tiridate, med
sit Sølge.

Ze. Mitrane!
Hvor er Tiridate?

Mi:

Mi. In questo punto,
Principessa gentil, da questo loco
Si parti, mi lasciò, e affatto ignoro
Dove rivolti egli abbia i passi suoi.

Ze. Ah fate, oh Dei,
Ch'io possa rintracciarlo! *in atto di partire.*

Mi. E che vorresti?

Ze. A prò di Radamisto
Favellar gli vorrei. Vorrei la face
Dell'ira sua placar. Vorrei ... ma appunto
Ecco qui che sen riede. Oh fausta sorte!
Principe ... *andandogli incontro.*

Ti. Il grande arcano,
Lode al Ciel, si scoperse. Alfin palese
E'pur de'torti miei
La sublime cagion.

Ze. Signor ...

Ti. Tiranna!
Barbara! Menzognera! Il premio è questo
Del tenero amor mio? Così tradirmi?
E per chi, giusti Dei! Per chi d'un padre
Ti privò fraudolento, e poi ...

Ze. T'inganni:
Mentì la fama.

Mi. E' ver: da Farasmiane *a Tiridate.*
Il colpo venne, e lo conferma un foglio
Vergato di sua mano.
Il perfido Zopiro

Mo.

Mi. Prinsesse, i dette Dieblif
 Forlod han mig, og gif herfra;
 Og jeg veed ikke
 Hvor han er gaaet hen.

Ze. Og Guder!
 Gid jeg dog maatte finde ham! hun vil gaa.

Mi. Og hvad vilde Du?

Ze. Jeg vilde tale til ham for Radamisto:
 Jeg vilde formilde hans Brede;
 Jeg vilde . . . men, o Skæbne, du er mig gun-
 stig!

See der kommer han tilbage.
 Prins . . . hun gaar ham i møde.

Ti. Den store Hemmelighed
 Er nu, Himlen skee Tak! aabenbaret:
 Man seer da nu endelig
 Mine Fornærmelsers høi-vigtige Årsag.

Ze. Herre . . .

Ti. Tyranniske, barbariske, troløse Fruentimmer!
 Er det Belønningen for min inderlige Kærlig-
 hed?

Bryde saaledes den mig lovede Tro?

Og for hvem, retfærdige Guder!

For en, som paa en forræderisk Maade har berø-
 vet Dig Din Fader, og siden . . .

Ze. Du tar feil:
 Rytet var falskt.

Mi. Ja, det er sant: til Tiridate.

Farasmane er den skyldige,

Et Brev, som han med egen Haand har skre-
 vet, beviser det,

Og den troløse Zopiro

Ze.

Morendo il palesò.

Ze. Vedi se a torto ...

Ti. Taci. Il tuo amor per Radamisto accusi
Mentre tanto il difendi.

Ze. E' vero, io l'amo,
Non pretendo celarlo. Il suo periglio
Quì mi conduce. A liberarlo io vengo,
Vengo a chiederlo a te; ma recco il prezzo
Della sua libertà. D'Armenia il foglio
M'offre Roma di nuovo: al foglio istesso
Te pur chiaman gl'Armeni. Jo, se tu vuoi,
Secondo il lor disegno;
Rendimi Radamisto: abbiti il regno.

Ti. Per un novello amante
In vero il sacrificio è generoso!

Ze. Ma eccessivo non è per uno sposo.

Ti. Sposo!

Ze. Appunto.

Ti. Ed è vero? e un tal segreto
Mi si cela fin or?

Ze. Contro il consorte
Dubitai d'irritarti; il tuo temer
Giusto dolor.

Ti. Oh instabile, oh crudele,
Oh ingrattissima donna!

Ze. Non son'io, Tiridate,
Quella che ti tradì: fù il Ciel nemico;
Fù il comando d'un padre.

Ti. Ne tu potevi ...

Ze.

Bekiendte det da han døde.

Se. Seer Du at Du har uret i . . .

Ei. Ei! Du røber din Rærlighed for Radamisto,
I det Du saa iorig forsvarede ham.

Se. Ja, det er sant: jeg elsker ham: og jeg har ikke i sine
De at skiule det:

Den Fare han er i fører mig herhid;

For at befri ham kommer jeg:

Jeg kommer for at begiære ham af Dig;

Men jeg har det hvormed jeg kan betale hans Fri-
hed.

Armeniens Throne tilbyder Kom mig paa ny:

At see Dig beklæde den ønske Armenianerne:

Jeg, om Du vil, understøtter deres Attraa:

Giv mig Radamisto, behold Du Riget.

Ei. I sanhed for En, der saa nylig er bleven Din
Elsker,

Er det meget at opofre en Throne.

Se. Men ikke for meget for en Gemahl.

Ei. Gemahl!

Se. Saa er det.

Ei. Og det er sant?

Og denne Hemmelighed har man indtil nu skiult
for mig?

Se. Jeg var bange for

At ophidsse Dig imod min Gemahl:

Jeg frygtede for Din billige Sorg.

Ei. Ubestandige, o grumme,

Utafknemmelige Fruentimmer!

Se. Jeg brød ikke den Dig givne Tro, Tiridate;

Det var den unilde Skæbne:

Det var en Faders Befaling.

Ei. Og Du kunde ikke . . .

Ze. Che potevo infelice? Oh Dio! che avresti
Saputo far tu nel mio caso?

Ti. Avrei
Saputo rimaner di vita privo.

Ze. Jo feci più, t'ò abbandonato, e vivo.

Ti. Di più tosto, o Zenobia,
Che seppe Radamisto
Lusingar il tuo cor. Fù falso, or vedo,
Che svenarti ei tentò?

Ze. Fù ver: ma questo
Non basta a render gravi i miei legami.

Ti. Non basta?

Ze. Nò.

Ti. Tentò svenarti, e l'ami?

Ze. Sì, Tiridate, e s'io facessi meno,
Tradirei la mia gloria. Ove farebbe
Quell'anima innocente
Quel puro cor, che in me ti piacque. Indegna,
Dimmi, allor non farei d'averti amato?

Ti. Quanta, ah quanta virtù m'invola il fato!
Oh come volgi, oh come
Gran donna a tuo piacer gli altrui desiri!
Non t'amo più: t'ammiro,
Ti rispetto, t'adoro, e se pur t'amo,
Della tua gloria amante,
Imitator de' puri tuoi costumi,
T'amo come i mortali amano i Numi.

Corri

- Ze. Hvad kunde jeg Ulyksalige?
 Al! hvad havde Du i min Tilstand vel gjort?
- Ei. Jeg havde
 Taget Livet af mig selv.
- Ze. Jeg gjorde mere end det: jeg fant mig i at miste
 Dig, og lever endnu.
- Ei. Zenobia, siig heller
 At Radamisto har vidst at vinde Dit Hierte;
 Jeg seer altsaa, at det ikke er sant
 At han har vildet dræbt Dig.
- Ze. Jo, sant er det:
 Men det er ikke nok til at gjøre mig min Ægtes
 Forbindelse forhadet.
- Ei. Ikke nok?
- Ze. Nei.
- Ei. Han har vildet dræbe Dig, og Du elsker ham?
- Ze. Ja, Tiridate; og om jeg ikke gjorde det,
 Maatte jeg skamme mig.
 Kunde vel den Dyd, det rene Hierte,
 Som behagede Dig hos mig, tilstæde mig andet?
 Siig mig: var jeg vel ellers værdig til at have el-
 sket Dig?
- Ei. Al Skæbne! hvor megen Dyd berøver Du mig
 ikke!
 Edle Siæl! hvilket Herredomme har Du ikke
 over Andres Eidskaber!
 Jeg elsker Dig ikke længer:
 Jeg beundrer, jeg ærer, jeg tilbeder Dig;
 Og dersom jeg elsker Dig endnu,
 Omhyggelig for Din Ære,
 Begiærlig efter at ligne Dig i Dyd,
 Elsker jeg Dig, som Menneskene elske Guderne.
- S
- Mi

Corri, vola, Mitrane, a noi conduci *parte*
Mitrane.

Libero Radamisto!

Ze. Or più nemici,
Grazie, o Dei protettori,
Non à la mia virtù. Vinsi il più forte
Ch'era il pensier del tuo dolor. Và, regna
Prence, per me: ne sei ben degno.

Ti. Ah! taci:
Non m'offender così! Prezzo io non chiedo,
Cedendo la cagion del mio bel foco;
E se prezzo chiedessi, un regno è poco.

Ze. Al tuo bel cor son grata,
La tua virtù rammento;
Provar maggior contento,
Quest'alma, oh Dio, non sà.

parte, e nel partire incontrando Egle ritorna.

SCENA SETTIMA.

Egle, poi Radamisto, Mitrane, e detti.

Eg. Lascia, amata germana,
Lascia che a questo seno ...

Ze. Egle, che dici?
Quai sogni?

Eg. Egle non più: la tua perduta
Arsinoe io son. Questa vermiglia osserva
Nota, che porta al manco braccio espressa
Ciascun di nostra stirpe.

Ze.

Mitrane, lob, skønd Dig, for os hid Radamisto
Men ikke som en Fange. Mitrane gaar.

Ze. Nu har, Himlen skee Tak,
Min Dyd ikke flere Fiender.
Jeg haver overvundet den stærkeste :
Frygten for Din Bedrøvelse.
Gaa, Prins, regier for mig : Du er det fuldkomne
men værd.

Ti. Al, ti : fornærm mig ikke i saa høi en Grad.
Jeg forlanger ingen Betaling for at afstaa Dig :
Forlangte jeg den ,
Var et Rige alt for lidt.

Ze. For Din ædle Opførsel er jeg erkiendt-
lig.

Din Dyd skal jeg aldrig glemme!
Al, større Glæde
Kan jeg ikke opleve ! hun vil gaa bort,
men møder Egle og vender tilbage.

Syvende Scene.

Egle ; siden Radamisto ; Mitrane ; og de forige :

Eg. Tillad, allerkjæreste Søster,
Tillad at jeg omfavner . . .

Ze. Egle, hvad er det Du siger ?
Drømmer Du ?

Eg. Egle er jeg ikke længer :
Jeg er Din tabte Arsinoe. Betragt denne røde
Plet,

Et Tegn, som enhver af vores Familie
Har paa den venstre Arm.

Ze. E' vero!

Ti. Oh stelle!

Ze. Quante gioie in un punto! e d'onde il fai?

Eg. Da quel pastor, che padre
Credei fin ora. Ei da'ribelli Armeni
M'ebbe bambina, e per soverchio amore
Più non mi rese. Or di Zenobia i casi
Sente narrar, sa che tu sei (ne il seppe
Da me, ti serbai fede.) O l'abbian molso
Le tue sventure, o che al suo fin vicino
Voglia rendermi il tolto
Onor de'miei natali, a se mi chiama,
Tutta la forte mia
Lagrimando mi svella, e a te m'invia.

Ze. Ben ti conobbi in volto
L'alma real.

Ra. Deh, Tiridate ...

Ti. Ah, vieni,
Vieni, o Signore; ecco, Zenobia, il tanto
Tuo cercato consorte. Jo te lo rendo.

Ra. Perdono, o sposa ...

Ze. E di qual fallo?

Ra. Oh Dio!

Ze. Det er sant!

Ti. O Himmel!

Ze. Hvor megen Glæde paa engang! og hvem har
sagt Dig det?

Eg. Den Hyrde, som jeg hidindtil har troet at være
min Fader.

Han fik mig, da jeg var et Barn, af de oprørste
Armenianer;

Og elskede mig alt for meget til at give mig tilbage
igien.

Nu da han hører Zenobia's Hændelser, og veed at
det er Dig,

(Men af mig har han ikke faaet det at vide, thi jeg
har været Dig tro.)

Kalder han mig til sig, og

Enten bevæget af Din Modgang,

Eller i Tanke nu, da han er sit Endeligt nær,

Igien at forskaffe mig den mig hidtil betagede
Ære af en hoi Fodsel,

Med Taaerne i Dinene aabenbarer mig alt hvad
mig er hændet,

Og sender mig til Dig.

Ze. Jeg har indelig nok i Dit Ansigt fundet see
Din Kongelige Herkomst.

Ka. Oh! Tiridate . . .

Ti. Ah! kom, Herre, kom:

Zenobia, see her Din Gemahl, som Du saa me-
get har søgt efter;

Jeg giver Dig ham igien.

Ka. Tilgiv mig, Gemahlinde . . .

Ze. Hvad skal jeg tilgive Dig?

Ka. O Himmel!

Il mio furor geloso ...

Ze. Il tuo furore
Per eccesso d'amor ti nacque in petto:
La cagion mi ricordo, e non l'effetto.

Ti. Oh virtù sovraumana!

Ze. Principe, una germana il Ciel mi rende,
a Tiridate.

A cui deggio la vita: esserle grata
Vorrei: sò che r'adora. Ah quella mano,
Che doveva esser mia,
Diasi a mia voglia almen: d'Arfinoe sia.

Ti. Prendila, Principessa. Ogni tuo cenno,
Zenobia, adoro.

Eg. Oh fortunato istante!

Ra. Oh fida sposa!

Ze. Oh generoso amante!

Coro.

E'menzogna il dir che amore
Tutto vinca, e sia tiranno
Della nostra libertà.

Degli amanti è folle inganno,
Che scusando il proprio errore
Lo chiamar necessità.

Fine.

- Min rasende Mistænkelighed . . .
- Se. Den kom
 Af Din heftige Kiærlighed:
 Marsagen erindrer jeg mig: men ikke Virkningen.
- Ti. Om mere end menneskelige Dyd!
- Se. Prins, en tabt Søster giver Himlen mig tilbage.
 til Tiridate.
 Jeg har hende at takke for mit Liv, og jeg vilde
 gjerne vise mig erkientlig:
 Jeg veed hun elsker Dig:
 Af! lad den Haand som skulde have været min
 I det minste bortgives efter min Villie: Lad den
 blive Arsinoe's.
- Ti. Prinsesse, dertil er jeg villig:
 En Befaling fra Dig, Zenobia, er mig en hellig
 Lov.
- Eg. O, lykkelige Stund!
- Ka. O, tro Gemahlinde!
- Se. O, ædelmodige Elsker!

Chor:

At sige: at Kiærlighed overvinder
 alting,

At den er vor Friheds Thran,
 Er en Usansærdighed.

Det er et falskt Baafund af Elskere;
 Som, for at unskyldte deres egen
 Daarlighed,

Har kaldet den en Nødvendighed:

E n d e.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

